

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

181. An professus Religionem per vim, & metum possit post
quinquennium reclamare? Et an, ut possit andiri post quinquennium,
debet impetrarare rescriptum à Papa, sine quo nec Superior, nec
Episcopus ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76429](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76429)

Sed difficultas est, an in pœna peccati negando defectum, quem tenebat in ingressu confiteri, possit Religio priuare habitu, & illum expellere?

Et quid circa hoc Decreto Urbani VIII. determinetur, de professis non expellendis?

Et quid in Religione, quæ haberet tale statutum de expellendo talem professum, confirmatum à Summo Pontifice?

Et notatur, quod præfatus morbo Gallico laborans, cuius professio est in dictis Religionibus irrita, non est obligatus ad Religionem in genere, nec talis professio illam ei induxit obligationem. Ex p. 4. tr. 4. & Misc. Ref. 188.

§. 1. **R**espondeo quod attento iure communi professio morbo Gallico, vel alia contagiosa infirmitate laborantis non est irrita. Ita decisum est in Rota decis. 346. num. 2. apud Farinacium, & docet Hieronymus Rodriguez in compend. quest. Regul. ref. 101. n. 61. Miranda in manuali Præl. tom. 1. q. 19. art. 2. cum aliis communiter, & patet ex cap. sicut nobis, & cap. sicut tenor, de Regul. Difficultas est, an in pœnam peccati negando defectum quem tenebatur in ingressu confiteri, possit Religio priuare habitu, & illum expellere? Negatiuè respondet Graffius tom. 1. lib. 3. de Reg. cons. 4. n. 9. Sanchez in sum. tom. 2. lib. 5. c. 4. n. 58. Emanuel Rodriguez in quest. Regul. tom. 3. q. 17. art. 9. & alij, quia cum expulso à Religione fit res grauissima, grauissimam causam exigit. Verùm mihi affirmatiua sententia magis placet, quam post Nauarrum docet Lessius lib. 2. cap. 41. dub. 7. num. 67. Georgius Kiene tract. de cal. reseru. part. 3. cap. 2. n. 7. Bartholomæus à S. Faustino in thesaur. Relig. lib. 5. c. 212. n. 2. Emanuel Saæver. Religio n. 34. Vega in summa tom. 2. cap. 50. cas. 4. Sorbus in compend. privileg. ver. Novitius, post 7. notabil. §. quinto principaliter, & alij. Ratio est, ait Lessius, quia in tali casu frans dedit causam receptioni ad Religionem; ergo potest ex illa reuocari; quando enim dolus dat causam contractui, vel contractus est irritus, vel certè in irritum reuocabilis; nec obstat quod professio semel valida non possit irritari, quia id verum est quoad obligationem erga Deum, non autem quoad illam, quæ est inter Religiosum & monasterium. Verùm si aduersus supradicta obstat aliqua noua constitutio Pontificia, erit illa videnda, ad quam me remitto, & præsertim decretum Urbani VIII. de professis non expellendis.

2. Quæ omnia supradicta sine vlla difficultate procedunt in Religione, quæ haberet tale statutum de expellendo talem professum, confirmatum à Summo Pontifice, quod habent PP. Capuccini, vt patet in eorum constit. cap. 2. PP. Eremitæ Discalceati S. Augustini part. 2. cap. 1. num. 6. & 8. in quibus Religionibus professio supradictorum est nulla: nam in dictis constitutionibus Superiores, cum se declarent nolle esse obligatos ad retinendum dictos professos, qui rogati occultarunt morbum Gallicum, clarè & aperte dicunt se non præstare consensum, eo quod sicuti ex assensu concessione confurgit obligatio retinendi, ita ex declaratione non se obligandi ad retinendum aperte confurgit negatio consensu. Ergo nulla erit professio supradictorum in tali casu, & ita in terminis docet Bartholomæus à Vecchis in praxi nouitiorum, disp. 13. dub. 15. num. 8. quem in facti contingentiâ omnino videbis.

3. Non desinam etiam hic adnotare quod præfatus morbo Gallico laborans, cuius professio est in dictis Religionibus irrita, non est obligatus ad Religionem in genere, nec talis professio vllam ei induxit obligationem, nisi profrens peculiari intentione voluerit tunc aliquod votum efficere, quia poterat eo se ligare; quod tamen votum non dicitur validum,

Quamvis non plene supra hoc lege tamé infra doctrinam R. 186 signatè dicit §. 8. & tertius R. & §. eius not.

tanquam aliquid professionis, sed vt votum simplex. Ita Bartholomæus à Vecchis vbi supra num. 10.

RESOL. CLXXX.

An solus metus reuerentialis annullat professionem? Ex p. 3. tract. 2. Ref. 92.

§. 1. **P**ro vtraque parte adfunt rationes probabiles, vt mihi verò magis placet opinio affirmatiua, vt patet in Neotericos tuctur Basilius Pontius de matrim. lib. 4. c. 11. num. 15. & 16. Et ideo Farinacius apud Hieronymum Rodriguez in compend. qq. Regul. ref. 101. n. 78. refert quandam declarationem Cardinallium, qua per latam sententiam, Romæ declaratum est fuisse nullam professionem cuiusdam femine factam ob solum metum reuerentialem, quod etiam testatur Portel in dub. Regul. ver. Professio, n. 12. & Pontius vbi supra, notat hoc etiam esse decisum in Rota coram Domino Oradino; licet contrariam sententiam teneat Sanchez de matrim. tom. 1. lib. 4. disp. 6. n. 18. Riccius in praxi, tom. 1. ref. 599. n. 4. & alij penes ipsos.

RESOL. CLXXXI.

An professus Religionem per vim, & metum possit post quinquennium reclamare?

Et an, vt possit audiri post quinquennium, debeat impetrare rescriptum à Papa, sine quo nec Superior, nec Episcopus possint audire reclamantem? Ex p. 3. u. 2. Ref. 62.

§. 1. **N**egatiuè respondet Ioan. Val. in diff. vtr. ver. Regularie, diff. 2. n. 7. vbi sic ait, Concilium Tridentinum sess. 25. cap. 19. de Regul. dat quinquennium ad reclamandum his, qui per vim, & metum, aut alias causas professiones annullare præcedunt. Circa quod Decretum est valde aduertendum à Gregor. XIII. ex sententia Congregationis eiusdem Concilij fuisse declaratum post quinquennium memoratum non esse amplius audiendus, etiam si allegarent vim, & metum semper durasse, nisi intra ipsum quinquennium reclamauerint, idque legitime probauerint; id aptissimum esse iudicans pro quiete, & pace singulorum Monasteriorum, quamuis de iure aliter dicendum esset, & etiam per cas quæ adducit Nauarrus, quæ cessant per dictam declarationem. Ita Valerius.

2. Sed his non obstantibus contrarium tenet Villalobos in sum. tom. 2. tract. 35. disp. 25. n. 8. vbi sic asserit. Quando uno pretende, que su profession fue inualida por el miedo, que le puso su padre, è otra persona durante el miedo, aunque puse el quinquennio, no le daña, porque siempre dura la causa, y así lo haemos visto praticar, aunque vna declaracion de Gregorio XIII. de consejo de los Cardinales deza. Non audiatur, tametsi allegauerit metum, & vim semper durasse. Sic Villalobos. Notat tamen Hieronymus Rodriguez in compend. qq. Regul. ref. 101. n. 77. quod vt quis possit audiri post quinquennium, debet impetrare rescriptum à Papa, sine quo nec Superior, nec Episcopus possunt audire reclamantem, seu allegantem causas nullitatis suæ professionis, quod est petere à Papa restitutionem quinquennij. Et ita hanc sententiam tenet etiam, & testatur de praxi Portel. verb. Professio nulla reclamatio. n. 44. Alia vero dubia circa præsentem, quæ est Vid. bis apud Barboiam de potest. Episc. p. 3. alleg. 104 per totam.